

EIGEN BAAS, goud waard!

Uit onderzoek is gebleken dat zo'n veertig procent van de Nederlanders ontevreden is over zijn of haar baan. Jessica (42), Annelieke (26) en Gaby (31) hebben daar gelukkig geen last van. Ze zijn alle drie al jaren eigen baas en gaan nog steeds elke dag met veel plezier aan de slag. "Het is echt hard werken, maar ik zou nooit meer anders willen!"

Tekst: Renée Brouwer

Jessica

opende haar eigen koffiebar

Jessica (42) is al meer dan tien jaar ondernemeester. Eerst runde ze een kledingwinkel, twee jaar geleden begon ze haar eigen koffiebar. Het succes is haar niet aan komen waaien: ze heeft de afgelopen jaren laten zien dat ze beschikt over heel veel doorzettingsvermogen.

Toen ik twee jaar geleden tegen mijn boekhouder zei dat ik een koffiebar wilde beginnen, keek hij me geschokt aan. 'Zou je dat nou wel doen?' vroeg hij. Maar mijn besluit stond vast. Ik was toen al tien jaar ondernemer en had daarvoor een eigen kledingwinkel. Die zaak liep jarenlang prima en overleefde zelfs de eerste jaren van de recessie, maar toen ik in een scheiding terechtkwam, werd alles moeilijker. Ik was in gemeenschap van goederen getrouwd met mijn ex en we hadden samen een kind. Door omstandigheden waar ik verder niet over wil uitweiden, besloot ik bij hem weg te gaan. Samen met mijn dochter ging ik bij mijn ouders wonen. Privé moest ik helemaal opnieuw beginnen, maar ondertussen moest ik ook nog elke dag blijven werken om mijn bedrijf draaiende te houden. Gelukkig kwam niet lang daarna het pand boven mijn winkel vrij. Ik kende de huurbaas goed en omdat hij van mijn situatie afwist, kreeg ik voorrang

op de wachtlijst. Plotseling had ik een huis boven mijn eigen winkel, een plek voor mezelf en mijn dochter! Ik was dolgelukkig. Met hulp van familie en vrienden heb ik het ingericht. Omdat alle financiële middelen in mijn zaak zaten, was er verder weinig ruimte om nieuwe spullen te kopen."

Nieuw idee

"Kort na mijn scheiding ontmoette ik mijn huidige vriend. We deden het erg rustig aan. Pas na een lange periode stelde ik hem aan mijn dochter

voor. De kledingwinkel was geen vetpot, maar met hulp van mijn ouders bleef ik overeind. Ik had veel vaste klanten, die achter in de winkel aan een lange tafel graag een kopje koffie kwamen drinken. Helaas liep de winkel vanaf 2015 niet goed genoeg meer. Ik wilde ermee stoppen, maar mijn schoonvader zei dat ik eerst moest bekijken wat er voor nodig was om niet te stoppen. Via mijn werkneemster kwam ik in contact met dj Matsoe Matsoe, Joey van Oh Oh Cherso. Samen met een

vormgeefster ging ik T-shirts voor hem ontwerpen en dat werd een groot succes. Al snel reed ik door het hele land om die shirtjes ook via andere kledingwinkels te verkopen. Zo ontdekte ik in Groningen en Hilversum een winkel waar ook koffie verkocht werd. Dat vond ik zo leuk, het enthousiasme om te ondernemen kwam direct weer terug. Vervolgens ontmoette ik in Zeeland de eigenaresse van een leuke koffiebar. Ze was acht maanden daarvoor met haar zaak begonnen, maar moest door ziekte haar koffiebar opgeven. In een opwelling zei ik dat ik alles wilde overnemen. Een week later reed ik samen met mijn schoonvader naar Zeeland en kocht ik haar hele horeca-interieur op. Eenmaal weer thuis ging ik direct aan de slag. Ik vroeg een vergunning aan bij de gemeente, maar dat bleek niet nodig te zijn. Ik mocht mijn huidige kledingwinkel gewoon aanpassen met een kleine koffiebar. Enthousiast ging ik aan de slag. Ik leende geld bij familie en buiten maakte ik een mooi terras. Alles zag er prachtig uit en het was direct een groot succes. Helaas ging de gemeente er met terugwerkende kracht toch niet mee akkoord. Het was alsnog tegen de regels, dus ik moest kiezen: of een kledingwinkel, of een koffiebar. Op dat moment wist ik het even niet meer."

Overleven

"Terwijl ik nog aan het bedenken was wat ik moest doen, overleed plotseling mijn tante. Dat was echt schrikken. Opeens besepte ik dat alles de volgende dag voorbij kon zijn. Ik liet alles even voor

'Ik zal nooit blijven hangen in een probleem. Er is niks wat niet opgelost kan worden'

wat het was en besloot dat ik eind juni een beslissing zou nemen, omdat dan mijn huurcontract zou aflopen. En toen stierf begin juni mijn moeder plotseling. Mijn wereld stond compleet stil. Eigenlijk wilde ik helemaal niks meer, maar dat was geen optie. Ik had een gezin en een vader voor wie gezorgd moest worden. Ondertussen adviseerde iedereen mij een faillissement aan te vragen. Ik had altijd hard gewerkt en het was tijd voor rust. Maar ik stond in de overlevingsstand en wilde niemand teleurstellen. Er waren bedrijven en personen die in mijn vorige plan geïnvesteerd hadden, dus dat moest en zou ik netjes afhandelen. De jurist raadde me aan om de gemeente aan te klagen, maar dat zou betekenen dat ik daarna nooit meer zou kunnen ondernemen. Daarbij had ik een nieuw ontdekte passie voor koffie. Elke dag had mijn moeder koffie bij mij gedronken en dat wilde ik niet loslaten. Een eigen koffiebar was mijn droom. Toen mijn partner met de naam *Gedurfd* kwam, wist ik het zeker. Ik durfde het omdat hij, mijn vader en mijn schoonouders in mij geloofden. Inmiddels is dat alweer twee jaar geleden en ik ben heel blij dat ik de stap heb durven zetten. *Gedurfd* is

zo'n fijne plek. Net als in de kledingwinkel heb ik weer veel vaste gasten en ik heb ook een fijn team om me heen. Naast koffie serveren we zelfgemaakte taart, tosti's, bagels en salades. Alles wat we maken, wordt eerst gekeurd door familie en vrienden. Pas als zij het lekker vinden, is het goed genoeg om aan gasten te serveren. Daarnaast heb ik ook een webshop, omdat ik de kleding toch niet helemaal kan loslaten. In de toekomst zou ik me graag nog verder willen ontwikkelen in de horeca. Tegelijkertijd vind ik het ook lastig om naar de toekomst te kijken. Op de muur in de koffiebar staat niet voor niks: *Vandaag besluit ik alleen maar te genieten*. Hoe moeilijk het soms ook is, ik wil altijd blijven kijken naar wat er wél is, in plaats van naar wat er niet is. Het harde werken is niet slecht voor mij geweest. Het heeft me gemaakt tot de doorzetter die ik ben. Al mijn schulden heb ik afbetaald en momenteel ben ik bezig om zowel het pand van mijn zaak als dat van mijn huis te kopen. Ik zal nooit blijven hangen in een probleem. Ik denk liever in oplossingen. Er is niks wat niet opgelost kan worden. Zolang je maar creatief blijft denken en geniet!" ▷

Meer over Jessica's koffiebar, vind je op: www.gedurfdkoffiebar.nl.

Annelieke

is freelance vormgeefster

*‘Ik stop echt
mijn hart
in mijn werk’*

Foto: Monique van Gils

Toen ze haar grote droom om naar de kunstacademie te gaan in het water zag vallen, begon Annelieke (26) haar eigen bedrijf. De afgelopen jaren heeft ze als freelance vormgeefster al heel wat mooie producten kunnen ontwerpen.

Vroeger had ik geen idee wat ik wilde worden. Ik was zo'n leerling die er op school een beetje met de pet naar gooide. Ik kon het wel, maar had er gewoon niet zo'n zin in. Thuis creatief bezig zijn vond ik wel leuk. Ik was altijd bezig met tekenen en dingen maken. Dus toen het op de mavo tijd was om een vervolgopleiding te kiezen, zei mijn vader direct dat we samen naar de open dag van het Grafisch Lyceum zouden gaan. Grafische vormgeving, daar blonk ik volgens hem in uit, dat moest ik gaan doen! Ik was nog niet echt enthousiast, maar besloot wel mee te gaan en eenmaal daar leek de opleiding me inderdaad leuk. Inmiddels echter leek modeontwerpster worden mij nog leuker, vandaar dat ik graag naar de kunstacademie wilde. Maar om daar toegelaten te worden, moest ik wel over een havodiploma beschikken. En dat had ik niet. Grafische vormgeving was dus een mooie opstap. Als ik die mbo-opleiding eerst zou doen, kon ik daarna vast door naar de kunstacademie."

Teleurstelling

"Helaas pakte het anders uit. Toen ik me na het afronden van mijn opleiding namelijk aanmeldde bij de kunstacademie, werd ik niet toegelaten. De reden was dat ik, volgens hen, al te veel werkervaring had. Ze konden me niet meer kneden. Tijdens mijn stage had ik inderdaad veel meegeholpen met het ontwerpen van kleding en tassen. Maar daarom was ik toch niet opeens 'te goed' voor de kunstacademie? Ik snapte er niks van. Al die jaren

was de kunstacademie mijn grote droom geweest. Ik had er zo hard voor gewerkt, en nu ging het opeens niet door? Ik liet het er niet bij zitten en meldde me bij nog twee kunstacademies aan. Ook daar werd ik afgewezen, omdat ik ook volgens hen te 'gevoerd' was. Het was zo frustrerend. Ik vond mezelf helemaal niet goed, laat staan *te* goed. Ik wilde nog veel meer leren,

waren zeer slecht. De kans dat hij het niet zou overleven was groot. Mijn wereld stortte in. Het enige wat ik wilde, was dat mijn vader bleef leven. Alle andere dingen waren ineens niet belangrijk meer. Hoewel ik er op dat moment dus helemaal niet mee bezig was, kwam er plotseling toch werk op mijn pad. Mijn oude stagebegeleider belde me: ze had een opdracht voor me.

mijn vader ook nog beter. Alles ging ineens voor de wind."

Magisch moment

"Inmiddels werk ik alweer zo'n vijf jaar voor mezelf. Ik heb in die tijd al zulke mooie dingen mogen maken. Van logo's tot complete huisstijlen voor beginnende bedrijven, tot een herinneringsboek voor overleden baby's. Ik vond het allemaal een eer om te mogen doen. Ik stop echt mijn hart in mijn werk. Het liefst werk ik met bedrijven of personen die iets moois toevoegen aan de wereld. Ik ga dan eerst met ze zitten voor een moodboard, om erachter te komen wat er door hun hoofd gaat. Wat voor ideeën hebben zij voor hun nieuwe product of bedrijf? En wat voor sfeer moet het uitstralen? Door alle vragen stap voor stap door te nemen, visualiseer ik het concept op scherm. En dat blijft altijd een magisch moment.

Ooit hoop ik een eigen vormgeefkantoor te kunnen openen, met mijn eigen mensen, die net zo veel liefde voor het vak hebben als ik. Ik zou dan ook graag een fijne leerplek voor studenten willen zijn. Stagiaires worden vaak ondergewaardeerd, terwijl ze juist heel vaak goed en nuttig werk verrichten. Ik zou ze belonen met een mooie kans om zichzelf te ontwikkelen en een eerlijk loon. Dat heb ik zelf namelijk wel een beetje gemist. Daarnaast heb ik nog een andere grote droom: een eigen kledinglijn ontwerpen voor plus-size vrouwen. Dat lijkt me zo gaaf om te doen!" ▶

Meer weten over het werk van Annelieke?

Kijk op: www.byannelieke.nl.

'Ik heb al zoveel mooie dingen mogen maken. Het was allemaal een eer om te mogen doen'

maar om de een of andere reden werd me die kans ontzegd, zo voelde dat. Omdat ik me had ingesteld op een vervolgstudie, besloot ik me in te schrijven voor een andere hbo-opleiding: *international lifestyle studies*. Maar helaas bleek dit het ook niet te zijn, vanwege mijn eerdere opleiding kreeg ik voor veel vakken vrijstelling en ik verveelde me dood. Niet veel later besloot ik er dan ook mee te stoppen. Ik was pas 21 maar had plotseling niks meer. Geen studie, geen werk. Mijn droom was in rook opgegaan. Ik zag mezelf niet zoals die docenten op de kunstacademie mij zagen. Ik had echt het idee dat ik niks kon en besloot dan maar werk te gaan zoeken."

Toeval

"En toen... werd mijn vader ernstig ziek. De prognoses

Ik had tijdens mijn stage al zo veel gedaan, dat ik net zo goed een hele tassencollectie voor haar kon ontwerpen. Ik wist niet wat ik hoorde. Ik, een tassencollectie ontwerpen? Ik dacht echt: wie wil mij nou hebben? Gelukkig wist ik het hoofd koel te houden en nam ik de opdracht aan. Op advies van mijn oude stagebegeleider schreef ik me ook direct in bij de Kamer van Koophandel, want anders kon ze mij niet uitbetalen. En zo was ik opeens een ondernemer. Uit die eerste opdracht kwam een heel leuke tassenlijn voort en via via kwam ik aan meer opdrachten. Zelf vond ik het een beetje kneuterig wat ik deed, maar het werd altijd als heel professioneel gezien. Was het dan toch echt bijzonder wat ik deed? Ik begon er langzaam in te geloven. En wonder boven wonder werd

Gaby

heeft een eigen taartenwinkel

Op haar vierde stond Gaby (31) al met haar moeder en oma's koekjes te bakken en daarmee legde ze de basis voor haar huidige succes. Ze runt nu al vier jaar haar eigen taartenwinkel.

‘Ik heb nog geen moment zonder inkomsten gezeten’

Lekker eten staat centraal in de Surinaamse cultuur en als klein meisje stond ik al samen met mijn moeder en oma's uren in de keuken om allerlei lekkere dingen te maken. Eerst vooral Surinaamse cakes en koekjes, maar al snel gingen we ook Amerikaanse cakes uitproberen. Het was altijd leuk en gezellig om te doen. Ik kreeg steeds meer interesse in het maken van lekkere, mooie taarten en zo'n zeven jaar geleden ontdekte ik online een heel nieuwe wereld op dit gebied. Zo vond ik op Pinterest bijvoorbeeld inspiratie voor echt mooie taarten, zoals van

die stapeltaarten die je vaak op bruiloften ziet. Ik bewaarde de foto's die ik mooi vond en probeerde ze thuis na te maken. Ik had toen nog geen idee hoe ik de taarten per laag kon verstevigen en zette ze dus heel simpel allemaal op elkaar. Hierdoor zakten de eerste exemplaren al snel weer in,

maar dat gaf niet. Juist door fouten te maken, leerde ik hoe het níet moest. En zo is het dus allemaal begonnen, als hobby”.

Geweldige kans

“Ik werkte toen al drieënhalf jaar als recruitment coördinator en daarvoor ook als recruiter. Een drukke fulltime baan met veel verantwoordelijkheden. Op zich vond ik mijn werk best leuk, maar op een gegeven moment merkte ik dat het me veel meer energie kostte dan dat het me opleverde. Mijn liefde voor het bakken van taarten en cakes was zo groot, het liefst wilde ik daar mijn werk van maken.

‘Het succes heeft ook een keerzijde. Ik ben mezelf al meerdere keren voorbij gelopen’

Ik wist alleen niet zo goed waar ik moest beginnen. Ik verkocht al cakes en taarten aan familie, vrienden en collega's, dus ik kreeg wel een steeds groter netwerk. Zo ging het balletje rollen. Via via kwam ik in contact met mensen die in de horeca werkten en ook zij wilden graag taarten bij mij inkopen. Het verlangen om voor mezelf te beginnen werd zo steeds sterker. Toch heb ik er lang over nagedacht voordat ik de stap besloot te zetten. Ik sprak ook met een heleboel ondernemers. Ik wilde graag weten hoe zij het hadden aangepakt en waar ze tegenaan gelopen waren, zodat ik daarvan kon leren. Toch bleef het natuurlijk een gok. Ik weet nog goed dat een collega destijds aan me vroeg wat het ergste was wat me kon overkomen als mijn bedrijf zou floppen. 'Dat ik mijn koophuis verlies,' antwoordde ik toen. Het advies dat ze me toen gaf, trok me uiteindelijk over de streep. Ze zei: 'Maar dan bedenkt je daar toch een oplossing voor? Mocht het echt niet lopen, dan verhuur je je woning tijdelijk onder en ga je weer even bij je ouders wonen.' Inderdaad, dacht ik, als het echt zover zou komen, kwam ik er heus wel weer uit. Ik had nog geen kinderen waar ik aan moest denken. Ik besloot ervoor te gaan en zegde mijn baan op. Vervolgens ging ik op zoek naar een mooi winkelpand. Ik had mijn taarten altijd thuis gemaakt, maar als ik echt professioneel wilde worden, hoorde daar ook een winkel bij. Nu woon ik in Amsterdam, dus het was nog best een uitdaging om iets leuks te

vinden. Op een dag zag ik dat er bij mij in de buurt een winkelpand leegstond. Door het raam zag ik dat het binnen nogal verwaarloosd was en dat er heel veel aan moest gebeuren, maar ik liet me niet ontmoedigen. Toen het pand aan een nieuwe eigenaar werd verkocht, nam ik direct contact met hem op. Hij vond mijn idee zo leuk dat hij het pand wel aan mij wilde verhuren. Ook bood hij aan om mee te betalen aan een deel van de verbouwing. Een geweldige kans en ik was dan ook supergelukkig!"

Trots

"In 2015 ging Majesteit Taart open en meteen vanaf het begin heb ik aan de lopende band opdrachten gehad. Ik heb nog geen moment zonder inkomsten gezeten. Helaas had het succes ook een keerzijde. Omdat ik het moeilijk vind om nee te zeggen, ben ik mezelf al meerdere keren voorbij gelopen. Dan had ik het al hartstikke druk, maar zei ik toch ja als een klant me vroeg of ik *last minute* nog even een supergrote taart voor een kinderverjaardag kon maken. Nu probeer ik daar meer op te letten. Gelukkig heb ik zeven fijne collega's die mij op tijd afremmen. Ze zijn vaak strenger dan ik en zijn ook niet bang om eens een keer nee te verkopen. Het runnen van een eigen bedrijf, en een taartenwinkel in het bijzonder, is hard werken en veel plannen. Toch zou ik niet anders meer willen. Creatief bezig zijn is het leukste wat er is. Ik ben ook superblij met mijn team. Een jaar geleden ben ik moeder geworden en dankzij

'In mijn hoofd ben ik eigenlijk altijd bezig met de zaak, zelfs als ik er niet ben'

mijn fijne personeel kan ik genoeg tijd vrijmaken voor mijn zoon. Toch ben ik in mijn hoofd altijd bezig met de zaak. Ik ben erg ambitieus en in de toekomst zou ik graag nog een tweede locatie openen, met een iets ander concept. Maar dan heb ik het echt over later, hoor. Voorlopig blijf ik lekker doorwerken bij Majesteit Taart en geniet ik van mijn zoontje tot hij naar school gaat. Het meest trots ben ik op het feit dat ik een plek heb gecreëerd waar iedereen met elkaar en naast elkaar taart kan eten. Oud, jong, dik, dun, geel, paars - het maakt niet uit hoe je eruitziet of waar je vandaan komt, iedereen is welkom bij ons. Het is gewoon een gezellige plek waar je lekker jezelf kunt zijn en echt even kunt genieten!" ■

Meer weten over Gaby's zaak? Kijk op: www.majesteittaart.nl.